

Sobotňajší večer

Počujem hrať klavír v byte nad nami
a odrazu si uvedomím,
koľko melódii a tónov
som zanechala v spomienkach.

Dýcham mokrý vzduch od dažďa,
čo zvlhčuje v jeseni zem najviac.
No je pokojný, monotónny, pravidelný.
Nie je ako roztatárená letná búrka.

Pozerám na temnú oblohu v nádeji,
že zahliadnem moje obľúbené súhvezdie.
Mračná mi nedovolia porozprávať sa s ním
dnes, tak čakám na zajtra.

Na pleciach mám červenú deku,
ktorá upokojuje roztrasené nervy svojou hebkosťou.
Zahrieva, hreje, časom ju musím dať dole,
pretože mi je príliš teplo.

V ústach sa rozpúšťajú drobné mentolové cukríky,
ktoré utišujú boľavé hrdlo.
Belšie ako moje zuby.
Tvrdosťou sa im nevyrovnajú.

Sobotňajší večer v tichom domove.
Myšlienky lietajú ako mušky okolo žiarovky,
čo mi svieti nad hlavou
a vďaka nej ich môžem vyliat'.

Siluety zlomených smrekov
na tmavomodrej oblohe,
ktorú nosili Francúzi i Briti,
strašidelne nazerajú dovnútra.

Odraz nehybných rastlín v kvetináčoch
a tisícky ľudí na mňa nemo kričia z políc.
Zima sa ešte nevkradla dnu,
ale očakávam ju s obavami i nadšením.